

„Pronajali jsme s maminkou krásný starý dům v Měděnci, ve kterém budeme celý týden bydlet. Každý den vyrazíme někam na výlet. V okolí je spousta zajímavých míst.“

„A bude tam na zahradě trampolína jako na té chatě vloni?“ zajímal se Vítek.

„Myslím, že tentokrát ne. Ale zato je ten domek roubený, postavený z dřevěných trámů, v takovém jste ještě nikdy nebydleli. Určitě se vám bude líbit, uvidíš.“

„Hm...“ zatvářil se Vítek zklamaně. Dřevěný dům i zajímavé okolí by za trampolínu s klidem vyměnil. „A aspoň houpačka tam bude? Nebo houpací síť?“ vyzvídal dál.

„Kluci, to já nevím. Na fotkách toho domu nic takového nebylo. Ale třeba bude někde poblíž hřiště. Je to nedaleko náměstí, a v Měděnci určitě musí mít hřiště, kde by si jinak místní děti hrály?“ mrkl na Vítku povzbudivě táta.

„Nesmíme to zapomenout říct dráčkovi!“ vzpomněl si Vítek na jejich strašidelného kamaráda, mládě ohnivého chrliče, které našli a zachránili před časem. Teď bydlelo na střeše katedrály svatého Víta spolu s tamními obyčejnými vodními chrliči. „Kromě Prahy ještě nic neviděl, a jestli je to tam tak zajímavé, určitě by...“

„Vítku, dráčka nech doma,“ skočil mu táta do řeči. „Nevím, jestli by takový výlet bylo něco pro něj.“

„Proč ne? Třeba takoví psi rádi cestují. Lidi je s sebou na dovolenou normálně vozí. Dokonce i létají letadlem,“ prohlásil významně Vítek.

„Psi možná, ale ještě jsem neslyšel o nikom, kdo by vozil na dovolenou draka. Navíc pes roubenku nepodpálí.“

„Třeba budou mít ve městě kostel a na něm pár vodních chrličů, takže by na dráčka mohli dohlédnout, podobně jako ti na katedrále,“ snažil se bráškově pomoci Ondra.

„Kluci, už jsem řekl, dráček s námi nepojede,“ zopakoval táta.